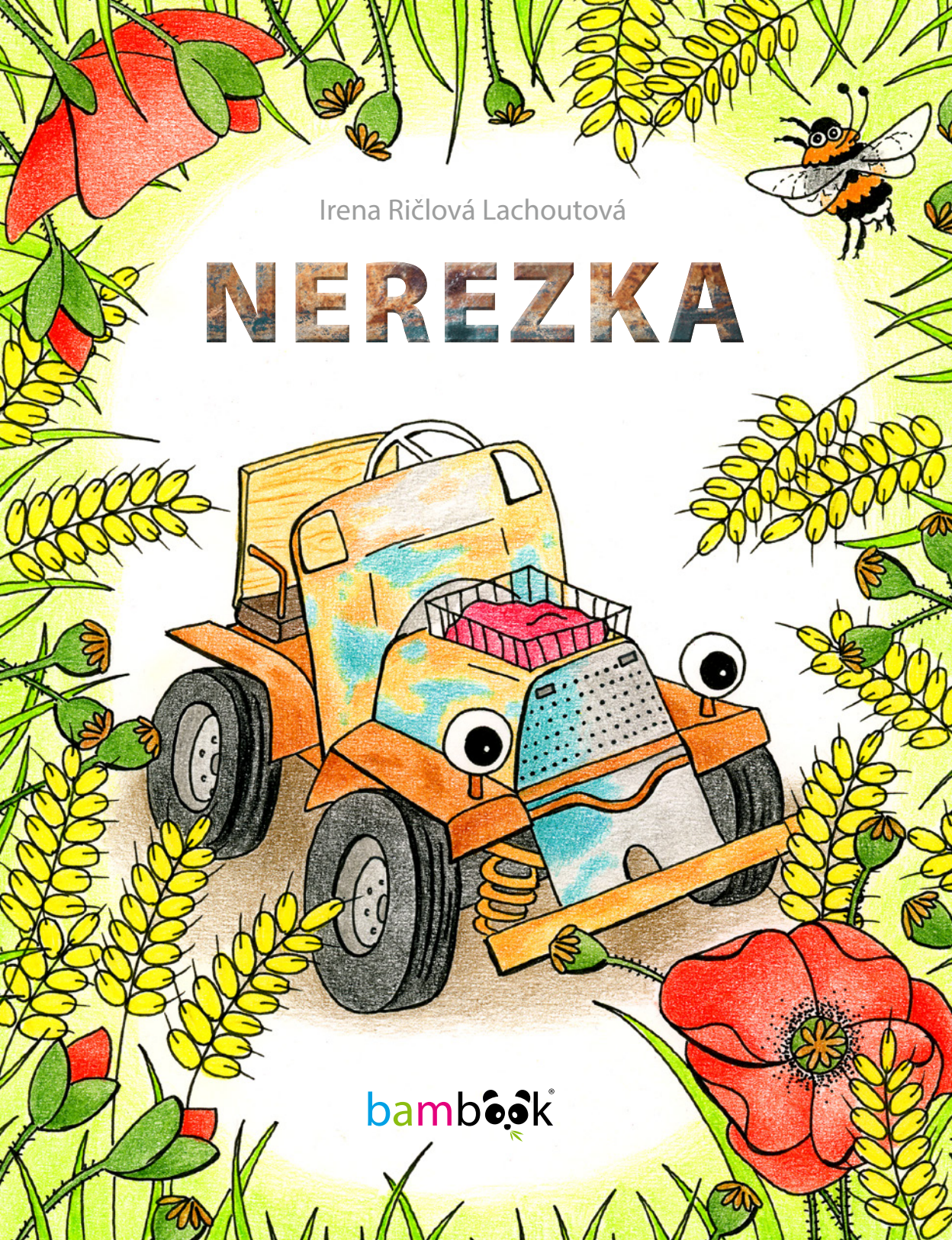

Irena Ričlová Lachoutová

NEREZKA

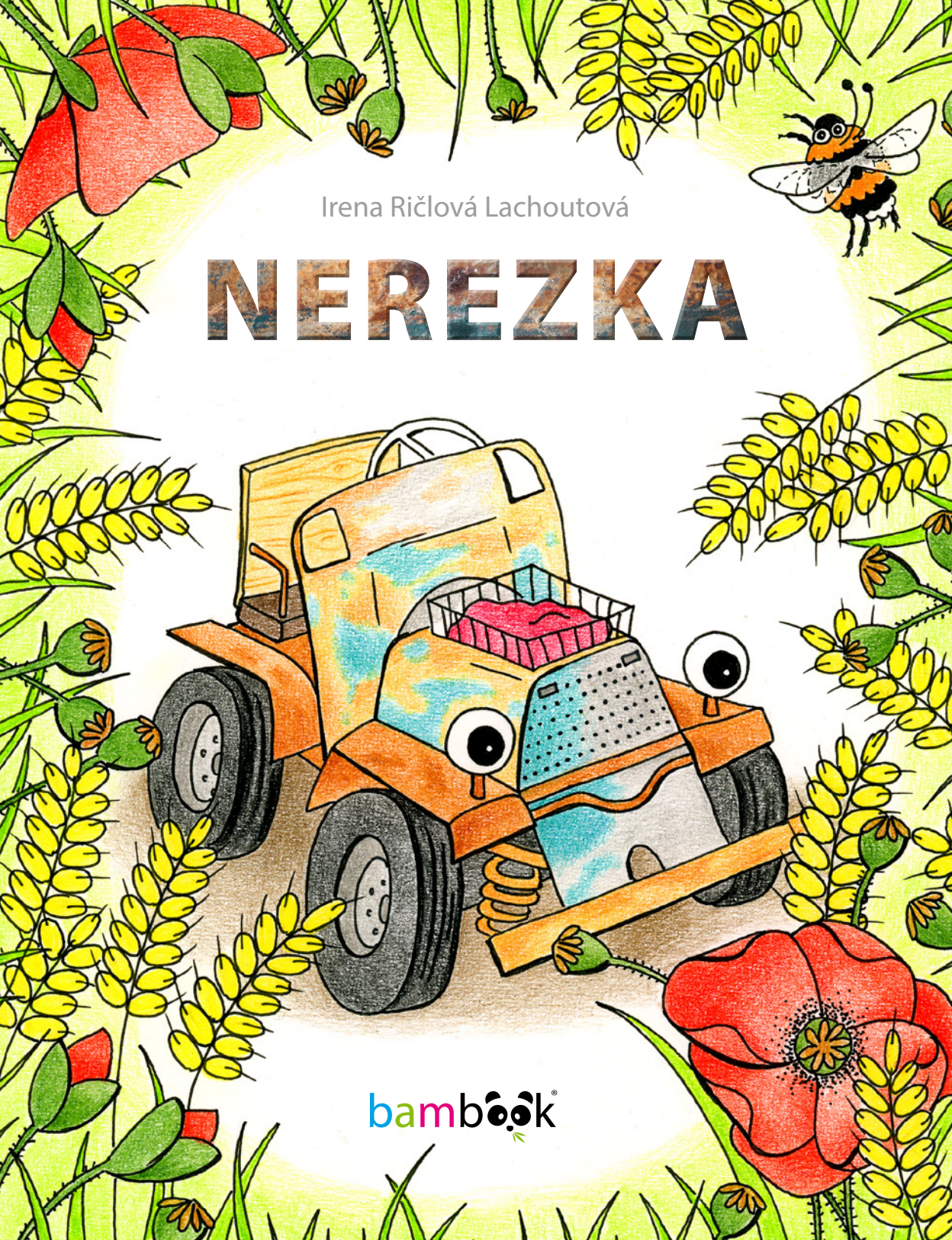

bambóok®

bambôk®

Irena Ričlová Lachoutová

NEREZKA

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Irena Ričlová Lachoutová

Nerezka

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8689. publikaci

Ilustrace Irena Ričlová Lachoutová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2022

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Irena Ričlová Lachoutová, 2022

ISBN 978-80-271-6692-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-3505-9 (print)

OBSAH

Nejnablýskanější a nejrezavější	7
Největší a nejmenší	10
Nejrychlejší a nejpomalejší	15
Nejhlasitější a nejtišší	19
Nejdelší a nejkratší	23
Nejvyšší a nejnižší	27
Nejhladovější a nejnajedenější	31
Nejkrásnější a nejošklivější	35
Nejzručnější a nejnemotornější	39
Nejodvážnější a nejstrašenější	43
Nejpracovitější a nejlenivější	47
Nejvzdálenější a nejbližší	51
Nejvoňavější a nejsmradlavější	55
Nejčipernější a nejunavenější	59
Nejšťastnější a nejsmutnější	63
Nej, nej, nej...	67

NEJNABLÝSKANĚJŠÍ A NEJREZAVĚJŠÍ

Bylo slunečné ráno pozdního léta a na jedno políčko za vesnicí nazvanou Kuchař přijelo malé prapodivné vozítko. Mělo čtyři kola, motor, sedačku, volant a vpředu na kapotě drátěný košík. Postavilo se do stínu jabloně a nedočkavě se rozhlíželo, jestli už jedou ostatní.

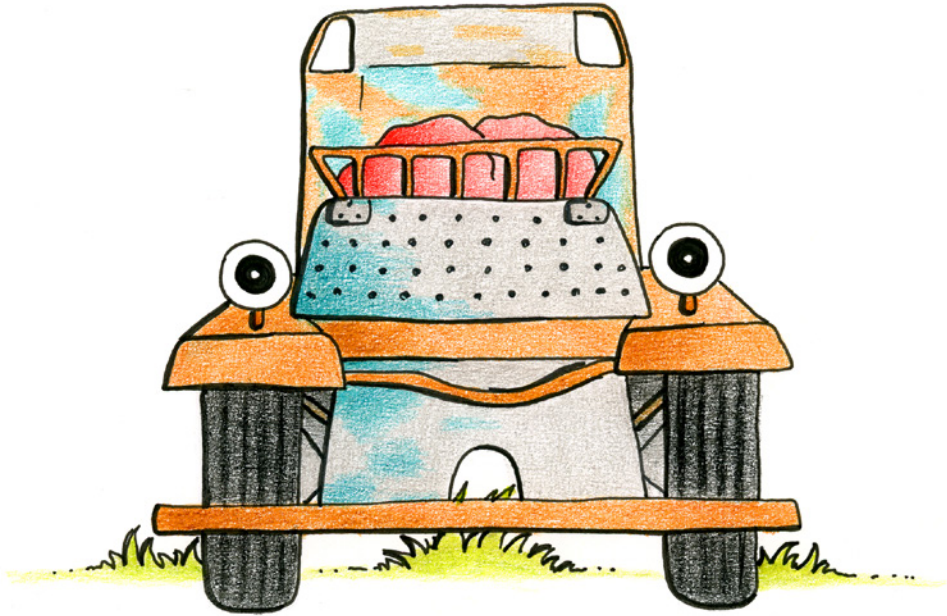
Konalo se tu setkání historických traktorů a stavební techniky. Ale vítány byly i jiné zajímavé stroje. Jako například ten krásný modrý autobus, který sem právě odbočoval ze silnice. Zaparkoval vedle vozítka a hned se pustil do rozhovoru.

„Dobré ráno, jmenuji se Honzík a jsem autobus Tatra 500 HB. Moc by mě zajímalo, kdo jsi ty.“

„Jmenuji se Nerezka,“ píplo nesměle vozítko. „Jsem domoděl. To znamená, že mě nevyrobili v továrně jako ostatní stroje, ale můj majitel si mě sám sestavil z různých částí jiných strojů. Jsem něco mezi autíčkem a traktůrkem. A proto také nesmím jezdit po silnici.“

Honzík si Nerezku překvapeně prohlížel. Navzdory svému jménu byla velice rezavá. Téměř nebylo možné zjistit, jakou barvu dříve měla.

Oproti tomu byl Honzíkův lak jako nový, karoserii měl důkladně naleštěnou a na slunci se blýskala jako drahokam.

„Dnes se tu budou konat soutěže a rozdávat ceny,“ pověděla Nerezka, která si prohlížela zase Honzíka. „Jestli se bude soutěžit o to, kdo je nejnablýskanější, určitě vyhraješ ty.“

„Nepřijel jsem soutěžit, jen se podívat na ostatní,“ pověděl autobus, „ale možná tu budou mít nějakou cenu pro tebe.“

„Leda tak cenu pro toho, kdo je nejrezavější,“ posmutněla Nerezka.

Honzík chvíli nevěděl, co má říct ani kam se dívat. Bylo mu líto, že svou novou kamarádku rozesmutil. Najednou si všiml stroje, který stál nedaleko, částečně schovaný za velikou hromadou zeminy.

„Nejrezavější, má milá, tu nejsi ani omylem,“ rozesmál se Honzík a mávl stěračem směrem k malému buldozeru, který byl rezavý tak, že už to víc ani nešlo.

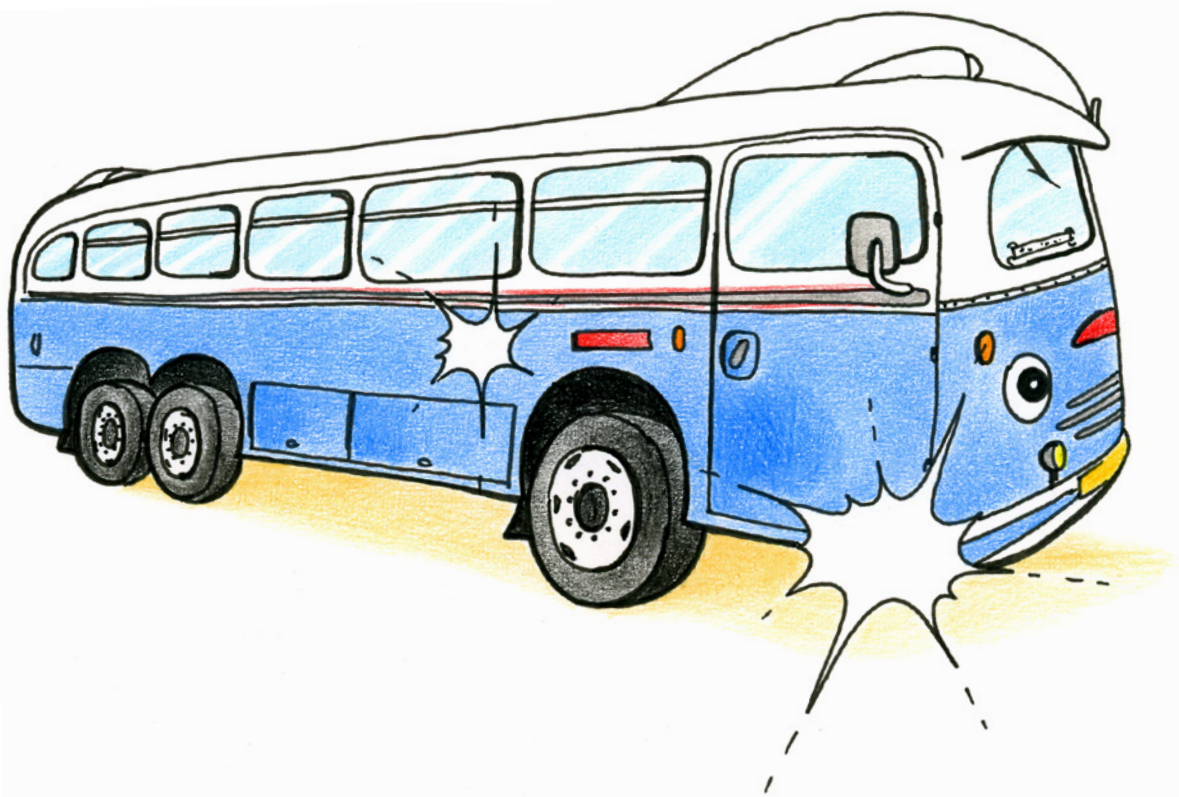
„Máš pravdu, Honzíku,“ usmála se Nerezka, „o toto prvenství mě ten starý Dětík zaručeně připravil.“

Ani teď však nevypadala Nerezka nijak zvlášť vesele a Honzík se všemožně snažil vymyslet, jak ji povzbudit.

„Jsem si jistý, že najdeme nějaké nej i pro tebe. A také vím, že za to nej budeš ráda.“

„Myslíš?“ zeptala se s nadějí Nerezka.

„Jsem si tím jistý,“ odpověděl Honzík, „máme na to celý den!“

NEJVĚTŠÍ A NEJMENŠÍ

Na políčko za vesnicí pomalu přijížděly další stroje. Většinou to byly staré traktory, ale objevily se tu také nákladáky či osobní vozidla.

Když tu znenadání se ozval nevídaný rachot a země se zachvěla.

„Co se to děje?“ volal vylekaný ježek a vyběhl z hromádky uschlého listí pod jabloní. Oči měl strachem navrch hlavy a pobíhal zmateně zleva doprava. „Vždyť mě ta obluda zajede,“ bědoval.

V té chvíli Honzík s Nerezkou uviděli původce toho rozruchu. Blížil se k nim obrovitý parní válec. Z komínu se mu valil dým a z píšťaly syčela pára.

„Schovej se mi za levé přední kolo,“ nabídla ježkovi Nerezka. „Je tam takový pěkný trs trávy, tam se snadno vejdeš. Budu na tebe dávat pozor a celý den se ani nepohnu.“

„Děkuji, děkuji,“ vydechl úlevou bodlináč a hrabal se do bezpečí.

Muž stojící na parním válci zatočil klikou. Ozvalo se rachocení mohutného řetězu a obrovitý stroj zatočil. Objel na volném prostranství pár koleček, aby se všem předvedl. Potom zastavil a mocně vypustil páru.

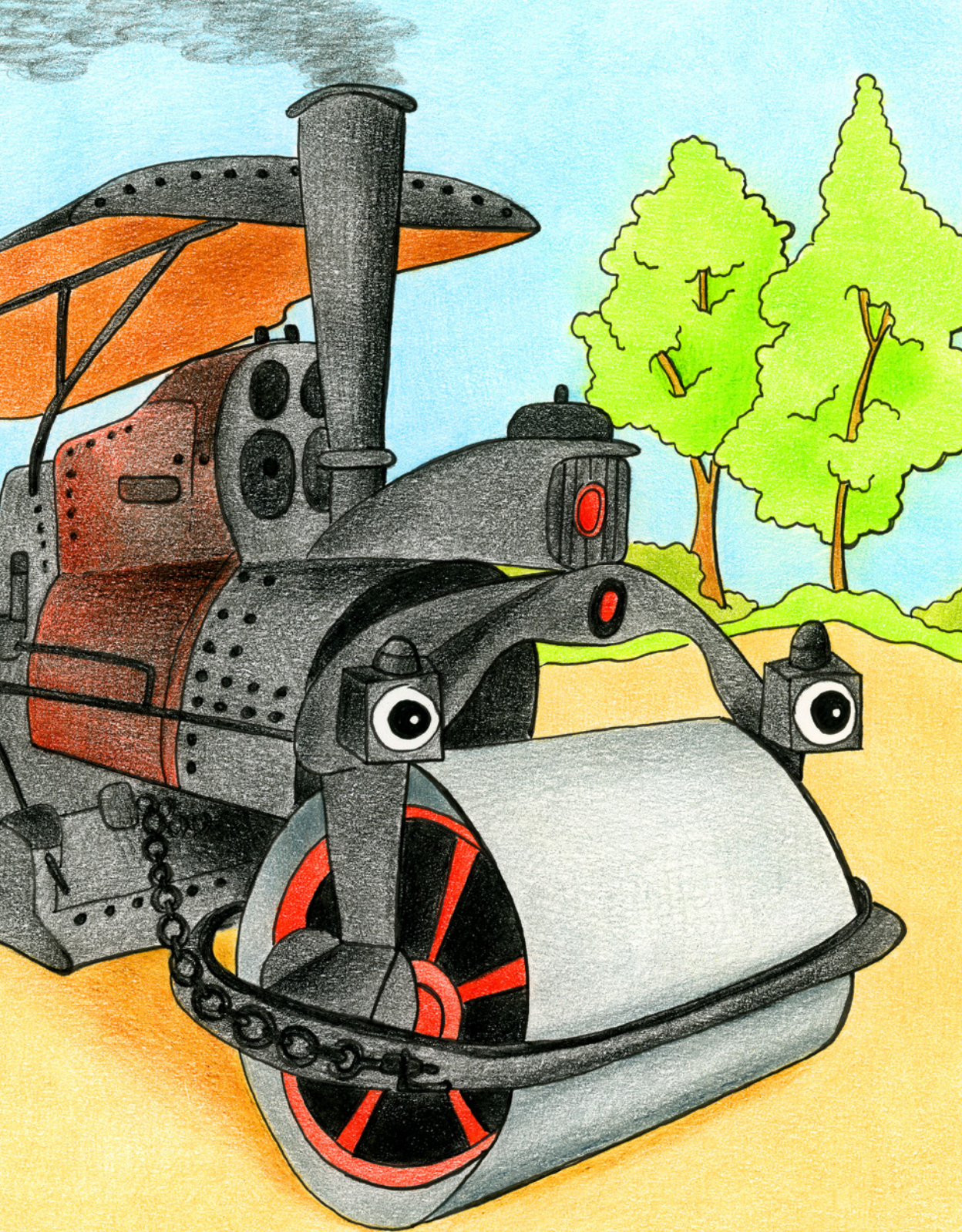
„Ještě nevím, jaké nej dnes čeká na mě,“ pověděla s obdivem Nerezka, „ale ty jsi tu zaručeně největší.“

„To jistě jsem,“ souhlasil parní válec. „Jsem tu však také nejstarší.“

„Opravdu?“ podivila se Nerezka.

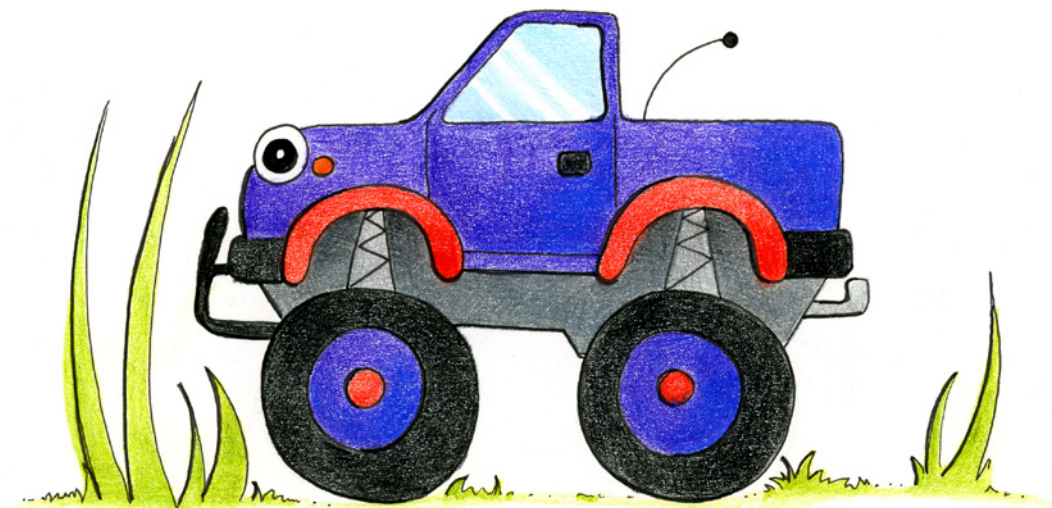
„No ano,“ pověděl parní válec. „Ještě před tím, než lidé vynalezli motory na benzín a naftu, byly stroje poháněny párou. A jak se tak dívám kolem sebe, jsem tu jediný parní stroj.“

„Já jsem tu zas jediný, koho pohání elektřina z baterie,“ zabzučelo cosi těsně u země.

Všechny stroje se podívaly dolů na ten nejmenší a zároveň nejmladší stroj, který se k nim zcela nepozorovaně proklíčkoval mezi lidskýma nohama.

„Nejsem sice opravdické auto, jen model na hraní, ale i velká moderní auta se v dnešní době vyrábějí na elektrický pohon. Nabíjejí se pomocí kabelu podobně jako třeba mobilní telefon. Motory na benzín a naftu budou již brzy patřit do minulosti,“ vysvětlil terénní auták na dálkové ovládání a stejně náhle, jako se objevil, zase zmizel.

NEJRYCHLEJŠÍ A NEJPOMALEJŠÍ

Slunce svítilo a nedovolilo ani tomu nejmenšímu mráčku, aby mu zastínil výhled na políčko. To už bylo plné strojů i lidí. Z reproduktorů vyhrávala veselá muzika, děti skotačily v nafukovacím hradu a vzduch voněl grilovaným masem a klobáskami.

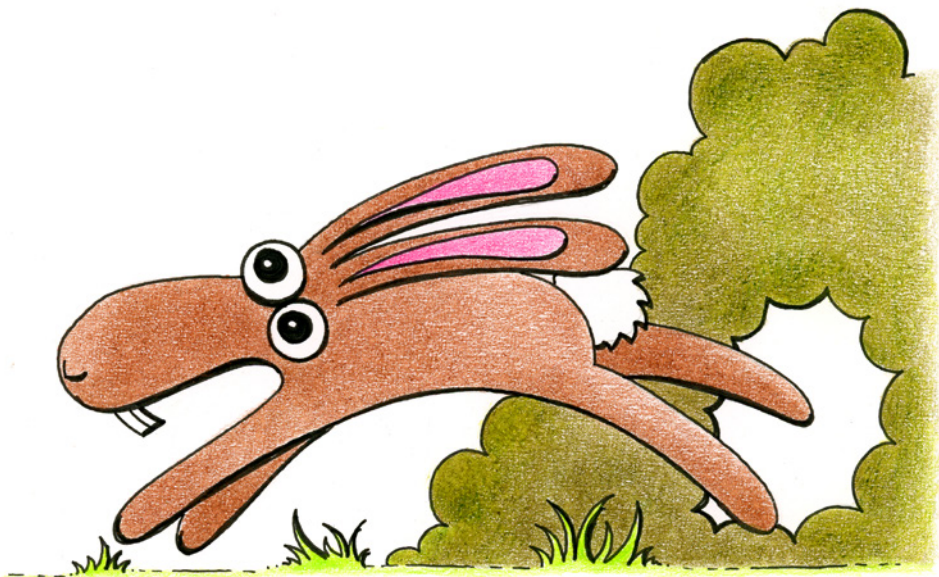
Za řadou traktorů vzorně zaparkovaných na kraji pole profrčelo jako blesk bílo-červeno-modré nákladní auto. Na polní cestě se za ním zdvihl oblak prachu a Nerezka měla rázem pocit, že se ocitla někde na poušti během písečné bouře.

„Viděl jsi to taky?“ zeptala se Honzíka. „Co to bylo za rychlíka?“

„Dakarka, moje slavná sestra,“ pochlubil se autobus. „Je to Tatra 815, před lety jezdívala známé terénní závody Paříž–Dakar.“

To už se na polní cestě zvedl další oblak prachu a z jeho středu jako střela vyletěla Dakarka. Profrčela kolem jása-jícího davu a otočila se zase nazpět.

„Co se to děje?“ volal vylekaný zajíc a vyběhl z houští vedle polní cesty. Ocásek měl strachem celý naježený a pobíhal zmateně zleva doprava. „Vždyť mě ta obluda zajede,“ bědoval.

„Schovej se mi za pravé přední kolo,“ nabídla zajícovi Nerezka. „Je tam taková pěkná hrouda hlíny, za ni se snadno vejdeš. Budu na tebe dávat pozor a celý den se ani nepohnu.“

„Děkuji, děkuji,“ vydechl ušák úlevou a skrčil se do bezpečí.

Dakarka ještě několikrát projela po polní cestě tam a zpět, poté zaparkovala mezi další nákladáky.

„Není pochyb o tom, že tvá sestra je tady ze všech nejrychlejší,“ pověděla Nerezka Honzíkovi. „Zajímalo by mě, kdo je nejpomalejší.“

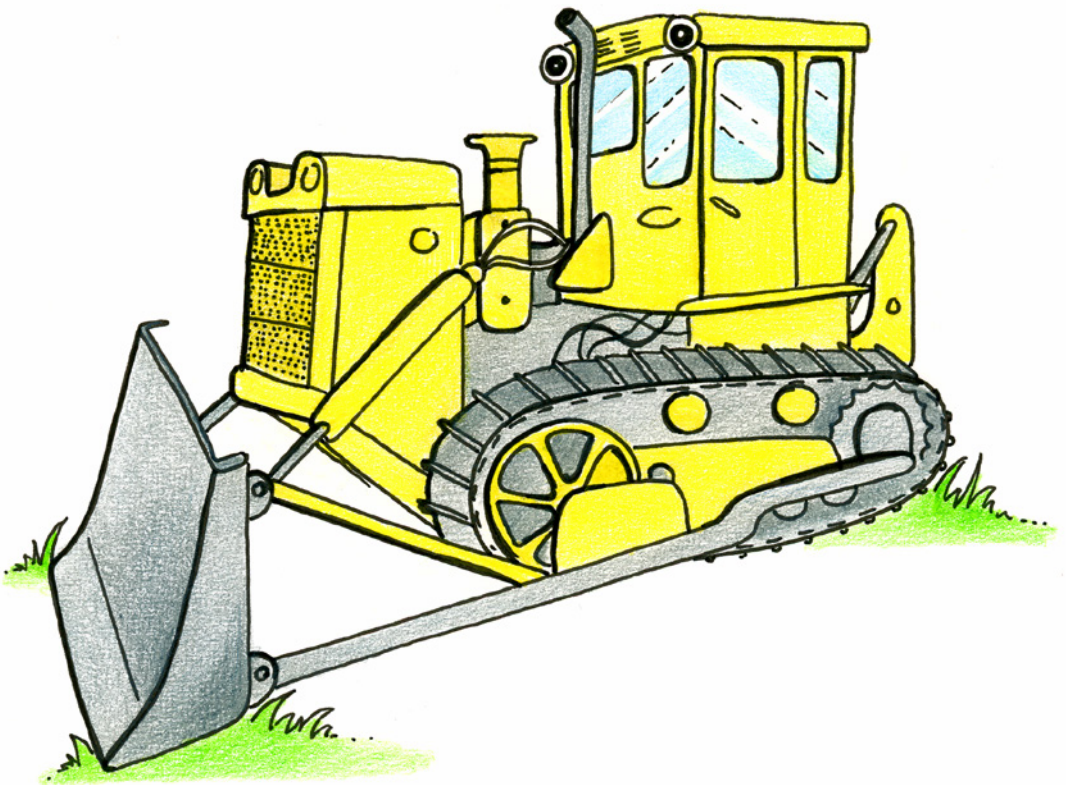
„To se brzy dozvíš,“ ukázal autobus stěračem směrem doprava. „Za okamžik začnou závody buldozerů.“

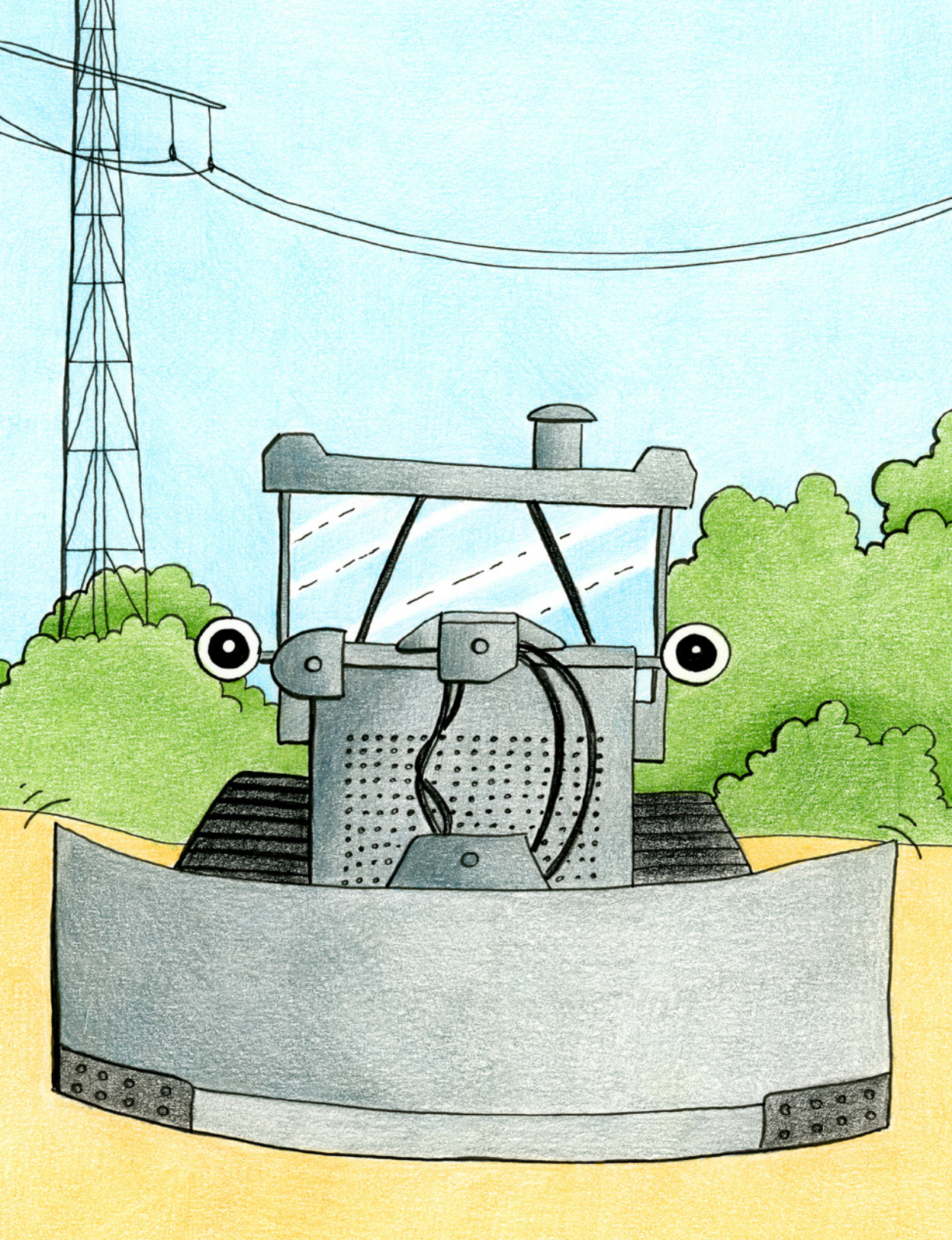

„Závody buldozerů?“ podivila se Nerezka a už sledovala dva velké nemotorné Stalince, jak se staví na startovní čáru.

Zazněl výstřel a závod začal. Ale jaký to byl závod, to svět snad ještě neviděl. Buldozery se rozjely nejrychleji, jak dovedly. I tak to však byla jízda tuze pomalá. Snad i želva by je dokázala předběhnout. Závodní dráhu dlouhou jen pár metrů jely ty dva staré stroje několik dlouhých minut. Lidé se smáli, až se za břicha popadali.

Smála se i Nerezka a už věděla, že žlutý buldozer, který závod prohrál, je tím nejpomalejším strojem dnešního dne.

NEJHLASITĚJŠÍ A NEJTÍŠŠÍ

Jakmile skončil závod buldozerů, jeho vítěz, velký šedý Stalinec, zaparkoval vedle trnkového keře. A aby to své vítězství jaksepatří oslavil, ze všech sil zatúroval motorem.

A to vám byla oslava, která se nedala přeslechnout. Ze Stalince se ozval takový rámus, že všem lidem zalehlo v uších, které si neúspěšně zakrývali dlaněmi. Nebylo slyšet nic jiného než buldozer. Ani cvrčky, ani ptáky, ani hovor lidí, ba ani motory dalších strojů. Stalinec byl zkrátka ze všech nejhlasitější.

Z trnkového keře vylétl polekaný bažant. Snažil se překřičet řvoucí motor, ale stejně ho nebylo slyšet. Jako by jen naprázdno otevíral zobák. Přistál mezi lidmi a zmateně pobíhal zleva doprava.

Také Nerezka něco volala, ale ani ona nedokázala Stalince překřičet. Chtěla bažantovi nabídnout úkryt, ale nikdo jí nerozuměl.

Poté se bažant rozhlédl a snad díky milosrdné náhodě padl jeho zrak právě na Nerezku. Vběhl jí mezi přední kola a přesně uprostřed se pod jejím podvozkem těsně přikrčil k zemi.